Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 4. jūnijā*

Personu brīva pārvietošanās — Direktīva 2004/38/EK — Lēmums, ar kuru Savienības pilsonim tiek aizliegts ieceļot dalībvalsts teritorijā valsts drošības apsvērumu dēļ — Minētās direktīvas 30. panta 2. punkts — Pienākums informēt attiecīgo pilsoni par šāda lēmuma pamatojumu — Izpaušana pretēji valsts drošības interesēm — Pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

Lieta C-300/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Apvienotā Karaliste) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 19. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 17. jūnijā, tiesvedībā

ZZ

pret

Secretary of State for the Home Department .

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), Dž. Arestis [*G. Arestis*], M. Bergere [*M. Berger*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 19. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *ZZ* vārdā – *H. Southey*, *QC*, *S. Cox*, *barristers*, kurus pilnvarojis *R. Singh*, *solicitor*,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *S. Behzadi-Spencer*, pārstāve, kurai palīdz *T. Eicke*, *barrister*,

— Čehijas valdības vārdā – *D. Hadroušek*, pārstāvis,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues* un *B. Beaupère-Manokha*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – angļu.

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello*, *avvocato dello Stato*,

— Slovākijas valdības vārdā – *B. Ricziová*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – *C. Tufvesson* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

— EBTA Uzraudzības iestādes vārdā – *X. Lewis* un *G. Mathisen*, kā arī *F. Cloarec*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2012. gada 12. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp., un kļūdu labojumi OV L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 30. panta 2. punktu, it īpaši skatot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *ZZ* un *Secretary of State for the Home Department* [Iekšlietu ministrijas valsts sekretāru] (turpmāk tekstā – "*Secretary of State*") par pēdējā lēmumu valsts drošības apsvērumu dēļ liegt *ZZ* ieceļot Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajā Karalistē.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2004/38 VI nodaļā ir ietverti noteikumi attiecībā uz dalībvalstu piemērotajiem Eiropas Savienības pilsoņu ieceļošanas tiesību un uzturēšanās tiesību ierobežojumiem sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ.

4 Šajā ziņā minētās direktīvas 27. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ievērojot šīs nodaļas noteikumus, dalībvalstis neatkarīgi no valstiskās piederības drīkst ierobežot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu pārvietošanās un uzturēšanās brīvību sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Šādus apsvērumus neizmanto ekonomiskos nolūkos."

5 Šīs pašas direktīvas 30. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Attiecīgajām personām rakstiski paziņo visus lēmumus, kas pieņemti saskaņā ar 27. panta 1. punktu, tā, lai viņām būtu saprotams to saturs un radītās sekas.

2. Attiecīgās personas precīzi un plaši informē par sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, uz kuriem pamatojas par viņiem pieņemtais lēmums, izņemot, ja tas ir pretrunā valsts drošības interesēm."

6 Direktīvas 2004/38 31. panta 1. un 3. punkts ir formulēti šādi:

"1. Uzņēmējā dalībvalstī attiecīgajām personām jābūt piekļuvei juridiskajām un vajadzības gadījumā administratīvajām pārsūdzības procedūrām, lai pārsūdzētu vai pieprasītu izskatīt tiesā jebkādu lēmumu, kas pieņemts pret šīm personām sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ.

[..]

3. Pārsūdzības procedūrās tiek pārbaudīta lēmuma likumība, kā arī fakti un apstākļi, ar kuriem pamatots ierosinātais pasākums. Tām jānodrošina, ka lēmums nav nesamērīgs, jo īpaši, ņemot vērā 28. pantā noteiktās prasības."

Apvienotās Karalistes tiesības

Ieceļošana un aizliegums ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā

7 Apvienotās Karalistes tiesībās Direktīva 2004/38 ir transponēta ar 2006. gada Noteikumiem par imigrāciju no Eiropas Ekonomikas zonas (*Immigration (European Economic Area) Regulations 2006*; turpmāk tekstā – "Imigrācijas noteikumi"). Šo noteikumu 2. pantā ir paredzēts:

"(1) Šajos noteikumos:

[..]

"EEZ [Eiropas Ekonomikas zonas] lēmums" ir atbilstoši šiem noteikumiem pieņemts lēmums, kas attiecas uz:

a) personas tiesībām ieceļot Apvienotajā Karalistē;

[..]"

8 Atbilstoši šo noteikumu 11. panta 1. un 5. punktam:

"1. EEZ pilsonim tiek atļauts ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā, ja viņš ieceļojot uzrāda EEZ valsts izdotu derīgu personas apliecību vai pasi.

[..]

5. Tomēr šis pants ir piemērojams, ievērojot 19. panta 1. punktu [..]."

9 Šo noteikumu 19. panta ar nosaukumu "Aizliegums ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā un izraidīšana" 1. punktā ir noteikts:

"Personai netiek atļauts ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā, piemērojot 11. pantu, ja ieceļošanas aizliegums atbilstoši 21. pantam ir pamatots ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem."

10 Šo pašu noteikumu 25. pantā ir paredzēts:

"1. Šajā nodaļā:

[..]

"Komisija" ir Komisija, kas paredzēta 1997. gada Likumā par Īpašo pārsūdzības komisiju imigrācijas lietās (*Special Immigration Appeals Commission*; turpmāk tekstā – "*SIAC*");

[..]."

11 Imigrācijas noteikumu 28. pantā ir paredzēts:

"1. [*SIAC*] var pārsūdzēt EEZ lēmumu gadījumos, kad ir piemērojams 2. vai 4. punkts.

[..]

4. Šis punkts ir piemērojams, ja *Secretary of State* apliecina, ka EEZ lēmums ir ticis pilnībā vai daļēji pieņemts, balstoties uz informāciju, kas, viņaprāt, nav izpaužama publiski,

a) pamatojoties uz valsts drošības apsvērumiem;

[..]

8. 1997. gada Likums par īpašo pārsūdzības komisiju imigrācijas lietās (*Special Immigration Appeals Commission Act* 1997; turpmāk tekstā – "*SIAC* likums") ir piemērojams pārsūdzībām, kas iesniegtas [*SIAC*], pamatojoties uz šiem noteikumiem, tādā pat veidā, kā tas ir piemērojams pārsūdzībām, kas iesniegtas, pamatojoties uz minētā likuma 2. pantu, kad ir piemērojams minētā panta 2. punkts (lēmumu imigrācijas jomā pārsūdzēšana), izņemot minētā punkta i) apakšpunktu."

Lēmuma, ar kuru aizliegts ieceļot, pārsūdzēšanai piemērojamie noteikumi

12 Atbilstoši *SIAC* likuma 1. pantam šī komisija ir augstākā tiesa.

13 Minētā likuma 5. panta 1., 3. un 6. punktā ir paredzēts:

"1. *Lord Chancellor* [Lords kanclers] var izdot noteikumus [..]

[..]

3. Šajā pantā paredzētie noteikumi var it īpaši:

a) paredzēt, ka procedūra [*SIAC*] var noritēt, neizpaužot pārsūdzības iesniedzējam lēmuma, kas ir pārsūdzības priekšmets, pilnīgu pamatojumu,

[..]

6. Sagatavojot šajā pantā paredzētos noteikumus, *Lord Chancellor* it īpaši ņem vērā:

a) nepieciešamību nodrošināt, ka lēmumi, kas ir pārsūdzības priekšmets, tiek atbilstoši pārbaudīti, un

b) nepieciešamību nodrošināt, ka informācija netiek izpausta pretēji vispārējām interesēm."

14 *SIAC* likuma 6. pantā ir paredzēta īpašo advokātu izraudzīšana. Šajā ziņā šī panta 1. punktā ir noteikts, ka *Attorney General* var izraudzīties personu, kas ir tiesīga praktizēt *High Court of Justice (England & Wales)*, lai pārstāvētu pārsūdzības iesniedzēja intereses visos procesos, kuri noris *SIAC* un kuros ir liegta pēdējā un visu viņa juridisko pārstāvju piedalīšanās. Šī paša panta 4. punktā turklāt ir paredzēts, ka šī persona "nav atbildīga attiecībā pret personu, kuras intereses viņai ir uzticēts pārstāvēt".

15 Īpašās pārsūdzības komisijas imigrācijas lietās 2003. gada procesuālo noteikumu (*Special Immigration Appeals Commission (Procedure) Rules* 2003; turpmāk tekstā – "*SIAC* procesuālie noteikumi") 4. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Savu funkciju izpildē [*SIAC*] nodrošina, ka informācija netiek izpausta pretēji valsts drošības interesēm [..].

3. Ievērojot 1. un 2. punktu, [*SIAC*] ir jāgūst pārliecība, ka tās rīcībā esošie materiāli sniedz tai iespēju pieņemt atbilstošu lēmumu lietā."

16 Minēto noteikumu 10. pantā ir paredzēts:

"1. Ja *Secretary of State* vēlas iebilst pret pārsūdzību, viņam ir jāiesniedz [*SIAC*]:

a) paziņojums, norādot pierādījumus, uz kuriem viņš balsta savu iebildumu pret pārsūdzību, un

b) visa viņam zināmā attaisnojošā informācija.

2. Ja vien *Secretary of State* neiebilst pret paziņojuma izpaušanu pārsūdzības iesniedzējam vai viņa pārstāvim, viņam vienlaikus ar paziņojuma iesniegšanu [*SIAC*] jānosūta kopija arī pārsūdzības iesniedzējam.

3. Ja *Secretary of State* iebilst pret saskaņā ar 1. punktu iesniegtā paziņojuma izpaušanu pārsūdzības iesniedzējam vai viņa pārstāvim, ir piemērojams 37. un 38. pants."

17 Attiecībā uz *SIAC* likuma 6. pantā paredzētajām īpašā advokāta funkcijām *SIAC* procesuālo noteikumu 35. pantā ir paredzēts šādi:

"Īpašā advokāta pienākums ir pārstāvēt pārsūdzības iesniedzēja intereses:

a) sniedzot apsvērumus [*SIAC*] visās sēdēs, kurās ir liegta pārsūdzības iesniedzēja un viņa pārstāvju piedalīšanās;

b) iesniedzot pierādījumus un veicot liecinieku noklausīšanos sacīkstes veidā šo sēžu laikā, un

c) sniedzot rakstveida apsvērumus [*SIAC*]."

18 Saistībā ar saziņu starp pārsūdzības iesniedzēju un īpašo advokātu *SIAC* procesuālo noteikumu 36. pantā ir paredzēts:

"1. Īpašais advokāts var sazināties ar pārsūdzības iesniedzēju vai viņa pārstāvi jebkurā laikā, kamēr *Secretary of State* nav viņam iesniedzis informāciju, pret kuras izpaušanu pārsūdzības iesniedzējam viņš iebilst.

2. Pēc tam, kad *Secretary of State* ir iesniedzis īpašajam advokātam informāciju, kā tas ir norādīts 1. punktā, īpašais advokāts nevar sazināties ne ar vienu personu ne par vienu jautājumu, kas ir saistīts ar procesu, izņemot gadījumos, kas paredzēti 3. punktā vai 6. punkta b) apakšpunktā, vai atbilstoši [*SIAC*] rīkojumam, kas izdots, atbildot uz lūgumu, kas sagatavots saskaņā ar 4. punktu.

3. Īpašais advokāts var bez [*SIAC*] rīkojuma sazināties par procesu ar:

a) *[SIAC];*

b) *Secretary of State* vai jebkuru personu, kas rīkojas viņa vārdā;

c) kompetento tiesnesi vai jebkuru personu, kas rīkojas viņa vārdā;

d) jebkuru citu personu, izņemot pārsūdzības iesniedzēju vai viņa pārstāvi, ar kuru ir jāsazinās administratīvos nolūkos par jautājumiem, kas nav saistīti ar procesa būtību.

4. Īpašais advokāts var lūgt [*SIAC*] izdot rīkojumu, ar kuru viņam tiktu atļauts sazināties ar pārsūdzības iesniedzēju vai viņa pārstāvi, vai jebkuru citu personu.

5. Ja īpašais advokāts lūdz izdot rīkojumu saskaņā ar 4. punktu,

a) [*SIAC*] ir jāpaziņo par lūgumu *Secretary of State* un

b) *Secretary of State* ir jāiesniedz [*SIAC*] tās noteiktajā termiņā un jāpaziņo īpašajam advokātam visi iebildumi par ierosināto saziņu vai par ierosināto saziņas norises veidu.

6. 2. punkts neliedz pārsūdzības iesniedzējam sazināties ar īpašo advokātu pēc tam, kad *Secretary of State* viņam ir sniedzis 1. punktā norādīto informāciju, taču:

a) pārsūdzības iesniedzējs var sazināties ar īpašo advokātu tikai rakstveidā un ar juridiskā pārstāvja starpniecību un

b) īpašais advokāts var atbildēt uz saziņu tikai saskaņā ar [*SIAC*] norādījumiem; ja nav tādu norādījumu, viņš tomēr var nosūtīt pārsūdzības iesniedzēja juridiskajam pārstāvim rakstveida paziņojumu par saņemšanu."

19 *SIAC* procesuālo noteikumu 37. pantā ir sniegta jēdziena "konfidenciāla informācija" definīcija un šajā ziņā ir noteikts šādi:

"1. Šā panta nozīmē ar "konfidenciālu informāciju" saprot:

a) informāciju, uz kuru *Secretary of State* vēlas atsaukties jebkurā procesā [*SIAC*];

b) informāciju, kas kaitē viņa argumentiem vai kas ir labvēlīga pārsūdzības iesniedzējam, vai

[..]

un pret kuras izpaušanu pārsūdzības iesniedzējam vai viņa pārstāvim viņš ir iebildis.

2. *Secretary of State* var atsaukties uz konfidenciālu informāciju, ja prasītāja interešu pārstāvībai ir izraudzīts īpašais advokāts.

3. Ja, piemērojot 10. panta 2. punktu vai 10.A panta 8. punktu, *Secretary of State* ir jāsniedz sūdzības iesniedzējam konfidenciāla informācija vai ja viņš vēlas atsaukties uz šādu informāciju un ir izraudzīts īpašais advokāts, *Secretary of State* ir jāiesniedz [*SIAC*] un jānosūta īpašajam advokātam:

a) konfidenciālās informācijas kopija, ja viņš vēl to nav izdarījis;

b) paziņojums, norādot iemeslus, kāpēc viņš iebilst pret tās izpaušanu, un

c) ja un ciktāl ir iespējams to izdarīt, neizpaužot informāciju pretēji vispārējām interesēm, informācijas apraksts veidā, kādā tā varētu tikt paziņota pārsūdzības iesniedzējam.

4. Vienlaikus ar tās iesniegšanu *Secretary of State* ir jāpaziņo pārsūdzības iesniedzējam pilnīgs informācijas apraksts, kas iesniegts saskaņā ar 3. punkta c) apakšpunktu.

4.A Ja *Secretary of State* paziņo īpašajam advokātam konfidenciālu informāciju, kuru viņš ir izrediģējis tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar profesionālo noslēpumu,

a) viņam ir jāiesniedz [*SIAC*] informācija nerediģētā formā, izskaidrojot labojumu iemeslus, un

b) [*SIAC*] ir jāsniedz *Secretary of State* norādījumi par jautājumiem, kas var tikt rediģēti.

5. *Secretary of State* var jebkurā laikā ar [*SIAC*] atļauju vai ar īpašā advokāta piekrišanu grozīt vai papildināt dokumentus, kas iesniegti, piemērojot šo pantu."

20 Attiecībā uz *Secretary of State* iebildumu izvērtēšanu *SIAC* procesuālo noteikumu 38. pantā ir noteikts:

"1. Ja *Secretary of State* sniedz iebildumu atbilstoši 36. panta 5. punkta b) apakšpunktam vai 37. pantam, [*SIAC*] ir jāpieņem lēmums par iebilduma pieņemšanu vai nepieņemšanu saskaņā ar šo pantu.

2. [*SIAC*] ir jānosaka sēde, lai *Secretary of State* un īpašais advokāts varētu sniegt savus mutvārdu apsvērumus [..].

[..]

5. Saskaņā ar šo pantu noturētās sēdes notiek bez pārsūdzības iesniedzēja un viņa pārstāvja klātbūtnes.

6. [*SIAC*] var pieņemt vai noraidīt *Secretary of State* iebildumu.

7. [*SIAC*] ir jāpieņem *Secretary of State* atbilstoši 37. pantam sniegtais iebildums, ja tā uzskata, ka attiecīgās informācijas izpaušana būs pretēja vispārējām interesēm.

8. Ja [*SIAC*] pieņem *Secretary of State* atbilstoši 37. pantam sniegto iebildumu, tai ir:

a) jāpārbauda, vai ir jāizdod rīkojums *Secretary of State* paziņot pārsūdzības iesniedzējam konfidenciālās informācijas kopsavilkumu, un

b) jāapstiprina visi šāda veida kopsavilkumi, lai tiktu nodrošināts, ka tie neietver nekādus pierādījumus vai jebkādu citu informāciju, kuras izpaušana būtu pretēja vispārējām interesēm.

9. Ja [*SIAC*] noraida *Secretary of State* atbilstoši 37. pantam sniegto iebildumu vai izdod rīkojumu *Secretary of State* paziņot pārsūdzības iesniedzējam konfidenciālās informācijas kopsavilkumu,

a) *Secretary of State* nav pienākuma sniegt šādu informāciju vai šādu kopsavilkumu, taču,

b) ja viņš to nedara, [*SIAC*] sēdes laikā, kurā *Secretary of State* vai īpašais advokāts var sniegt savus apsvērumus,

   i) ja tā uzskata, ka informācija vai citas kopsavilkumā iekļaujamās ziņas varētu kaitēt *Secretary of State* argumentiem vai būt labvēlīgi pārsūdzības iesniedzējam, – var izdot rīkojumu *Secretary of State* neatsaukties uz šiem jautājumiem savos argumentos vai piekrist, vai veikt citus pasākumus saskaņā ar [*SIAC*] norādījumiem,

   vai

   ii) visos citos gadījumos – izdot rīkojumu *Secretary of State* neatsaukties procesa laikā uz attiecīgo informāciju un (nepieciešamības gadījumā) uz citu kopsavilkumā iekļaujamo informāciju."

21 Attiecībā uz *SIAC* lēmumu *SIAC* procesuālo noteikumu 47. panta 2.–4. punktā ir noteikts:

"2. [*SIAC*] ir jāsagatavo rakstveidā savs lēmums, kā arī tā pamatojums.

3. [*SIAC*] saprātīgā termiņā ir jānosūta lietas dalībniekiem dokuments, kas ietver tās lēmumu, kā arī, ciktāl tas ir iespējams, neizpaužot informāciju pretēji vispārējām interesēm, tā pamatojumu.

4. Ja 3. punktā paredzētais dokuments neietver pilnīgu tās lēmuma pamatojumu, [*SIAC*] ir jānosūta *Secretary of State* un īpašajam advokātam atsevišķs dokuments, kurā ietverts šis pamatojums."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

22 *ZZ* vienlaikus ir Francijas un Alžīrijas pilsonis. Kopš 1990. gada viņš ir precējies ar Apvienotās Karalistes pilsoni, ar kuru viņam lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas brīdī bija astoņi bērni vecumā no deviņiem līdz divdesmit gadiem. No 1990. līdz 2005. gadam *ZZ* ir likumīgi dzīvojis Apvienotajā Karalistē. 2004. gadā *Secretary of State* piešķīra viņam pastāvīgās uzturēšanās tiesības šajā dalībvalstī.

23 Pēc tam, kad *ZZ* 2005. gada augustā bija devies prom no Apvienotās Karalistes, lai apmeklētu Alžīriju, *Secretary of State* nolēma atcelt viņa uzturēšanās tiesības un aizliegt viņam ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā, tādēļ ka viņa klātbūtne kaitē vispārējām interesēm. *SIAC* savā nolēmumā konstatēja, ka *ZZ* nav nekādu tiesību pārsūdzēt šo lēmumu, ar kuru ir atceltas viņa uzturēšanās tiesības.

24 2006. gada septembrī *ZZ* atgriezās Apvienotajā Karalistē, kurā *Secretary of State* atbilstoši Imigrācijas noteikumu 19. panta 1. punktam bija pieņēmis lēmumu atteikt *ZZ* ieceļošanu Apvienotās Karalistes teritorijā valsts drošības apsvērumu dēļ (turpmāk tekstā – "pamatlietā aplūkotais lēmums par ieceļošanas atteikumu"). Pēc šī lēmuma *ZZ* tika nogādāts atpakaļ uz Alžīriju. Šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas dienā viņš dzīvoja Francijā.

25 *ZZ* iesniedza pārsūdzību par pamatlietā aplūkoto lēmumu par ieceļošanas atteikumu, kuru *SIAC* noraidīja, balstoties uz to, ka tas ir pamatots ar primāriem valsts drošības apsvērumiem. *SIAC* prasītāju pārstāvēja viņa izvēlēts *solicitor* un *barrister* (turpmāk tekstā – "personīgie pārstāvji").

26 Šīs pārsūdzības ietvaros *Secretary of State* atteicās izpaust prasītājam informāciju, uz kuru viņš balstījis savu iebildumu attiecībā uz *ZZ* pārsūdzību. Saskaņā ar *SIAC* piemērojamajiem procesuālajiem noteikumiem *ZZ* interešu pārstāvībai tika izraudzīti divi īpašie advokāti. Viņi apspriedās ar *ZZ*, pamatojoties uz "vispārpieejamiem pierādījumiem".

27 Vēlāk informācija, kura netika izpausta *ZZ* un ar kuru bija pamatots pamatlietā aplūkotais lēmums par ieceļošanas atteikumu, tika nodota šiem īpašajiem advokātiem, kuriem no tā brīža bija aizliegts prasīt *ZZ* vai viņa personīgajiem pārstāvjiem jaunus norādījumus, kā arī sniegt viņiem informāciju bez *SIAC* atļaujas. Ņemot vērā šos ierobežojumus, īpašie advokāti turpināja pārstāvēt *ZZ* intereses *SIAC* saistībā ar "konfidenciālajiem pierādījumiem".

28 Lai izvērtētu *Secretary of State* iebildumu par informācijas izpaušanu prasītājam, *SIAC* noturēja slēgtu sēdi, kurā *ZZ* un viņa personīgie pārstāvji nepiedalījās, bet piedalījās viņa īpašie advokāti. *SIAC* noteica apjomu, kādā "konfidenciālo pierādījumu", uz kuriem atsaucas *Secretary of State*, izpaušana *ZZ* būtu pretēja vispārējām interesēm.

29 Pēc tam par *ZZ* pārsūdzību tika noturēta daļēji atklāta un daļēji slēgta sēde. Slēgtās sēdes norisinājās bez *ZZ* un viņa personīgo pārstāvju klātbūtnes, bet piedaloties viņa īpašajiem advokātiem, kas sniedza apsvērumus *ZZ* vārdā.

30 *SIAC* noraidīja *ZZ* pārsūdzību un pieņēma divus nolēmumus, proti, "atklātu" nolēmumu un "konfidenciālu" nolēmumu, kas tika nosūtīts tikai *Secretary of State* un *ZZ* īpašajiem advokātiem. Savā atklātajā nolēmumā *SIAC* tostarp konstatēja, ka "*ZZ* ir atklāti tikai daži pret viņu vērstie lietas materiāli" un ka tie neattiecas uz "būtiskiem jautājumiem".

31 Turklāt no atklātā nolēmuma izriet, ka *SIAC* bija pārliecināta, ka *ZZ* 1995. un 1996. gadā bija iesaistīts Bruņoto islāmistu grupas darbībās, kā arī teroristiskās darbībās. Saistībā ar faktiskajiem apstākļiem, kas tika atklāti *ZZ*, no šī nolēmuma izriet, ka lietas – attiecībā uz kurām *ZZ* bija atzinis, ka viņš ir vai ir bijis to īpašnieks, 1995. gadā tika atrastas Beļģijā telpās, kuras īrēja zināms ekstrēmists un kur tostarp tika atrasts noteikts skaits ieroču un munīcijas. Runājot par citiem *Secretary of State* apgalvotajiem faktiem, tostarp uzturēšanos Itālijā, kā arī Beļģijā, sazināšanos ar konkrētām personām un lielu naudas summu turēšanu, *SIAC* zināmā mērā atzina par ticamu un atbilstošu *ZZ* nostāju un tā iesniegtos pierādījumus. Tomēr konfidenciālajā nolēmumā izskaidroto iemeslu dēļ *SIAC* neņēma vērā *ZZ* secinājumus attiecībā uz tā saistību ar minētās grupas darbībām.

32 No tā *SIAC* savā atklātajā nolēmumā konstatēja, ka tikai konfidenciālajā nolēmumā izklāstīto apsvērumu dēļ [tā] bija "guvusi pārliecību, ka *ZZ* personiskā rīcība rada patiesus, esošus un pietiekami nopietnus draudus būtiskām sabiedrības interesēm, proti, valsts drošībai, un ka tās ir pārākas par *ZZ* un viņa ģimenes tiesībām uz ģimenes dzīvi Apvienotajā Karalistē".

33 *ZZ* šo nolēmumu pārsūdzēja iesniedzējtiesā, kas viņam atļāva iesniegt pārsūdzību. Savā 2011. gada 19. aprīļa nolēmumā, kas tika pieņemts pārsūdzības lietā un kurā tika nolemts, ka ir jāiesniedz šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* konstatēja, ka *SIAC* nolēmumos, skatot tos kopsakarā, ir ietverti faktiskie konstatējumi un argumentācijas elementi, ar kuriem viegli var tikt pamatoti iepriekš minētie *SIAC* secinājumi. Šādos apstākļos *SIAC* esot pietiekami pamatojusi savu lēmumu. Tomēr minētajai *Court of Appeal* rodas jautājums, vai *SIAC* varēja neizpaust *ZZ* tā pamatojuma, uz kuru ir balstīts pamatlietā aplūkotais lēmums par ieceļošanas atteikumu, būtību.

34 Šādos apstākļos *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai saskaņā ar Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punktā, kā tas interpretēts, ņemot vērā [LESD] 346. panta 1. punkta a) apakšpunktu, paredzēto efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu tiesai, kurā ir pārsūdzēts lēmums, ar kuru [..] Eiropas Savienības pilsonim tiek aizliegts ieceļot dalībvalsts teritorijā Direktīvas 2004/38 VI nodaļā paredzēto sabiedriskās kārtības un valsts drošības apsvērumu dēļ, ir jānodrošina, ka attiecīgais [..] Eiropas Savienības pilsonis tiek informēts par pret viņu izvirzītā pamatojuma būtību, lai gan dalībvalsts iestādes un piekritīgā valsts tiesa – pēc visu pret attiecīgo [..] Eiropas Savienības pilsoni esošo pierādījumu, kurus norādījušas dalībvalsts iestādes, izvērtēšanas – ir nolēmušas, ka pret prasītāju izvirzītā pamatojuma būtības izpaušana būtu pretēja valsts drošības interesēm?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

35 Saskaņā ar Itālijas valdības viedokli lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, *ZZ* iesniedzējtiesā iesniegtā pārsūdzība par pamatlietā aplūkoto lēmumu par ieceļošanas atteikumu neesot pieņemama, jo šī lēmuma atcelšana nevarot viņam sniegt faktisku labumu tādēļ, ka tā ieceļošana Apvienotajā Karalistē katrā ziņā esot aizliegta ar 2005. gada augusta lēmumu, kurš ir jāuzskata par spēkā esošu. No tā izriet, ka uzdotajam jautājumam pamatlietā nav konkrētas nozīmes

un tātad tas nav pieņemams. Otrkārt, no LES 4. panta 2. punkta un LESD 346. panta 1. punkta a) apakšpunkta izriet, ka par valsts drošību ir atbildīgas tikai un vienīgi dalībvalstis. Tātad uzdoto jautājumu reglamentē valsts tiesības un tādējādi tas neattiecas uz Savienības kompetenci.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru LESD 267. pantā noteiktās procedūras ietvaros, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, vienīgi valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt faktus pamatlietā, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības. Tāpat vienīgi valsts tiesai, kura iztiesā lietu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas īpatnības, gan Tiesai uzdodamo jautājumu nepieciešamība, gan to atbilstība. Līdz ar to, ja uzdotie jautājumi skar Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (2012. gada 25. oktobra spriedums lietā C-553/11 *Rintisch*, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Tiesas atteikums lemt par valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iespējams tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav tādu vajadzīgo faktisko un tiesisko apstākļu, lai varētu sniegt noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (2010. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-188/10 un C-189/10 *Melki* un *Abdeli*, Krājums, I-5667. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Ir jākonstatē, ka tā tas nav šajā gadījumā. Faktiski, pirmkārt, uzdotais jautājums skar Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punkta, skatot to kopsakarā it īpaši ar Hartas 47. pantu, interpretāciju. Otrkārt, šis jautājums ir uzdots saistībā ar reālu strīdu, kas attiecas uz tāda lēmuma par ieceļošanas atteikumu likumību, ko *Secretary of State* ir pieņēmis pret *ZZ*, piemērojot šo direktīvu. Turklāt, lai arī dalībvalstīm ir kompetence noteikt pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu to iekšējo un ārējo drošību, tikai tas apstāklis vien, ka lēmums attiecas uz valsts drošību, nevar izraisīt Savienības tiesību nepiemērojamību (šajā ziņā skat. 2009. gada 15. decembra spriedumu lietā C-387/05 Komisija/Itālija, Krājums, I-11831. lpp., 45. punkts).

39 Tādējādi lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

40 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punkts, skatot to kopsakarā it īpaši ar Hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesai, kurā Eiropas Savienības pilsonis pārsūdz lēmumu par ieceļošanas atteikumu, kas pieņemts, piemērojot šīs pašas direktīvas 27. panta 1. punktu, ir jānodrošina, ka attiecīgajai personai tiek izpausti valsts drošības apsvērumu, ar kuriem ir pamatots šis lēmums, būtība, ja kompetentā valsts iestāde šajā tiesā apgalvo, ka šāda izpaušana būtu pretēja valsts drošības apsvērumiem.

41 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka šajā gadījumā ir skaidrs, ka *Secretary of State*, šajā jomā kompetentā iestāde, nav precīzi un plaši informējusi *ZZ* par apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots pamatlietā aplūkotais lēmums par ieceļošanas atteikumu, kurš tika pieņemts, piemērojot Direktīvas 2004/38 27. pantu. Procesa *SIAC* ietvaros *Secretary of State*, nodrošinot – atbilstoši ar Apvienotās Karalistes tiesisko regulējumu ieviestajai sistēmai – šādu lēmumu pārbaudi tiesā, ir norādījis uz to elementu konfidencialitāti, uz kuriem viņš balstījis savus iebildumus attiecībā uz *ZZ* pārsūdzību.

42 Saskaņā ar *SIAC* procesuālo noteikumu 4. panta 1. punktu tai ir pienākums nodrošināt, lai informācija netiktu izpausta pretēji valsts drošības interesēm. Turklāt atbilstoši 10. panta 3. punktam, skatot to kopsakarā ar šo noteikumu 37. panta 2. punktu, *SIAC* ieceļ īpašo advokātu, lai tas pārstāvētu prasītāja intereses, ja *Secretary of State* pieprasa minētajai tiesai šajā pārsūdzības procesā ievērot izmantotās

informācijas konfidencialitāti. Atbilstoši minēto noteikumu 35. pantam šis advokāts tiesas sēdēs, kurās ir liegta pārsūdzības iesniedzēja piedalīšanās, iesniedz pierādījumus, veic liecinieku noklausīšanos sacīkstes veidā un sniedz rakstveida apsvērumus *SIAC*.

43 Saskaņā ar *SIAC* procesuālo noteikumu 37. panta 3. punktu *Secretary of State* ir jāiesniedz un jānosūta pārsūdzības iesniedzējam un tā īpašajam advokātam šo konfidenciālo materiālu kopija, kā arī paziņojums, norādot iemeslus, kāpēc viņš iebilst pret to izpaušanu. Turklāt saskaņā ar šī 37. panta 4. punktu *Secretary of State* ir jāiesniedz šīs konfidenciālās informācijas apraksts veidā, kādā tā varētu tikt paziņota pārsūdzības iesniedzējam, ja un ciktāl ir iespējams to izdarīt, neizpaužot informāciju pretēji vispārējām interesēm. Atbilstoši šo pašu noteikumu 38. pantam *SIAC* veic *Secretary of State* iebildumu pret minētās informācijas izpaušanu pārsūdzības iesniedzējam pārbaudi, kuras laikā *Secretary of State*, kā arī īpašais advokāts var iesniegt savus apsvērumus.

44 Saskaņā ar *SIAC* procesuālo noteikumu 36. pantu īpašais advokāts nevar sazināties ar pārsūdzības iesniedzēju par jautājumiem, kas saistīti ar procesu, no brīža, kad viņam tikusi paziņota informācija, pret kuras izpaušanu *Secretary of State* iebilst. Tomēr īpašais advokāts var lūgt *SIAC* izdot rīkojumu atļaut sniegt šādu informāciju.

45 Tieši saistībā ar šo valsts procedūru iesniedzējtiesa nolēma iesniegt Tiesā prejudiciālo jautājumu.

46 Direktīvas 2004/38 30. panta 1. punktā attiecībā uz tāda lēmuma par ieceļošanas atteikumu kā pamatlietā, kas pieņemts saskaņā ar šīs direktīvas 27. pantu, nepieciešamo saturu un pamatojumu ir paredzēts, ka šo lēmumu attiecīgajai personai paziņo rakstiski, tā, lai tai būtu saprotams tā saturs un radītās sekas. Turklāt šī paša 30. panta 2. punktā ir noteikts, ka attiecīgās personas precīzi un plaši informē par sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots šis lēmums, izņemot, ja tas ir pretēji valsts drošības interesēm.

47 Minētās direktīvas 31. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums savā valsts tiesību sistēmā paredzēt vajadzīgos pasākumus, lai Savienības pilsoņiem un to ģimenes locekļiem nodrošinātu piekļuvi juridiskajām un vajadzības gadījumā administratīvajām pārsūdzības procedūrām, lai pārsūdzētu lēmumus, kas sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ ierobežo to tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (šajā ziņā skat. 2012. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-249/11 *Byankov*, 53. punkts). Atbilstoši šī paša panta 3. punktam pārsūdzības procedūrās tiek pārbaudīta lēmuma likumība, kā arī fakti un apstākļi, ar kuriem pamatots ierosinātais pasākums.

48 Lai attiecīgā persona varētu lietderīgi izmantot dalībvalstu šādi ieviestos tiesību aizsardzības līdzekļus, kompetentajai valsts iestādei – un tas kā princips ir noteikts arī Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punktā – administratīvā procesa laikā attiecīgā persona ir precīzi un plaši jāinformē par sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots attiecīgais lēmums.

49 Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punktā dalībvalstīm ir atļauts ierobežot attiecīgajai personai sniegto informāciju tikai izņēmuma kārtā valsts drošības apsvērumu dēļ. Kā izņēmums iepriekšējā punktā paredzētajam noteikumam šī norma ir jāinterpretē šauri, tomēr neatņemot tai tās lietderīgo iedarbību.

50 Tieši šādā kontekstā ir jānosaka, vai un kādā mērā Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punktā un 31. pantā pieļauts, ka netiek precīzi un plaši izpausts tāda lēmuma pamatojums, kas pieņemts, piemērojot šīs pašas direktīvas 27. pantu, ņemot vērā, ka tās noteikumi ir jāinterpretē atbilstīgi Hartas 47. panta prasībām.

51 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, veicot šādu atbilstīgu interpretāciju, ir jāņem vērā Hartas 47. pantā garantēto pamattiesību nozīmīgums, kāds tas izriet no ar šo Hartu ieviestās sistēmas kopumā. It īpaši ir jāņem vērā, ka, lai arī Hartas 52. panta 1. punktā ir pieļauti tajā paredzēto tiesību ierobežojumi, šajā normā

tomēr ir noteikts, ka, nosakot jebkuru ierobežojumu, it īpaši ir jāievēro attiecīgo pamattiesību būtība, un turklāt pieprasīts, lai saskaņā ar samērīguma principu tas būtu nepieciešams un patiešām atbilstu vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība.

52 Līdz ar to Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punkta un 31. panta, skatot tos kopsakarā ar Hartas 47. pantu, interpretācija nevar būt pretrunā iepriekšējā punktā aprakstītajā veidā garantētajam aizsardzības līmenim.

53 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte pieprasa, lai attiecīgā persona varētu uzzināt attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumu vai nu pašā lēmumā, vai vēlākā paziņojumā pēc šīs personas pieprasījuma, neskarot kompetentās tiesas tiesības lūgt attiecīgajai iestādei iesniegt tai šo informāciju (2011. gada 17. marta spriedums apvienotajās lietās C-372/09 un C-373/09 *Peñarroja Fa*, Krājums, I-1785. lpp., 63. punkts, kā arī 2011. gada 17. novembra spriedums lietā C-430/10 *Gaydarov*, Krājums, I-11637. lpp., 41. punkts), tā, lai viņa vislabākajā veidā varētu aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir derīgi vērsties kompetentajā tiesā, kā arī lai viņa pilnībā varētu īstenot attiecīgā valsts lēmuma tiesiskuma pārbaudi (šajā ziņā skat. 1987. gada 15. oktobra spriedumu lietā 222/86 *Heylens* u.c., 4097. lpp., 15. punkts, kā arī 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, I-6351. lpp., 337. punkts).

54 Protams, gan administratīvā procesa laikā, gan tiesas procesa laikā var izrādīties, ka attiecīgajai personai nav izpaužama noteikta informācija, it īpaši, ņemot vērā ar valsts drošību saistītus apsvērumus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation* /Padome un Komisija, 342. punkts).

55 Saistībā ar procesu tiesā ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ņemot vērā sacīkstes principu, kas ir daļa no Hartas 47. pantā paredzētajām tiesībām uz aizstāvību, procesa dalībniekiem ir tiesības iepazīties ar visiem lietas materiāliem vai tiesai iesniegtajiem apsvērumiem, lai varētu ietekmēt tiesas nolēmumu un apspriest izvirzītos apsvērumus (2008. gada 14. februāra spriedums lietā C-450/06 *Varec*, Krājums, I-581. lpp., 45. punkts; 2009. gada 2. decembra spriedums lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c., Krājums, I-11245. lpp., 52. punkts, kā arī 2013. gada 21. februāra spriedums lietā C-472/11 *Banif Plus Bank*, 30. punkts; attiecībā uz Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punktu skat. arī ECT 1993. gada 23. jūnija spriedumu lietā *Ruiz-Mateos* pret Spāniju, A sērija, Nr. 262, 63. punkts).

56 Ja tiesas nolēmums tiktu pamatots ar faktiem un dokumentiem, ar kuriem nav varējuši iepazīties paši lietas dalībnieki vai viens no viņiem un attiecībā uz kuriem lietas dalībnieki līdz ar to nav varējuši paust savu nostāju, tiktu pārkāptas pamattiesības uz efektīvu iespēju vērsties tiesā (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Īrija u.c., 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Tomēr izņēmuma gadījumos, ja valsts iestāde, izvirzot ar valsts drošību saistītus iemeslus, iebilst pret precīzu un plašu attiecīgās personas informēšanu par apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots saskaņā ar Direktīvas 2004/38 27. pantu pieņemtais lēmums, attiecīgās dalībvalsts piekritīgās tiesas rīcībā ir jābūt un tai ir jāpiemēro procesuālās metodes un noteikumi, lai saskaņotu valsts drošības leģitīmos apsvērumus saistībā ar lēmuma pieņemšanā vērā ņemtās informācijas būtību un avotiem, no vienas puses, un nepieciešamību pietiekami nodrošināt tādu indivīda procesuālo tiesību kā tiesības tikt uzklausītam ievērošanu, kā arī sacīkstes principu (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, 344. punkts).

58 Tādēļ dalībvalstīm ir jāparedz, pirmkārt, gan to iemeslu esamības un pamatotības, kurus valsts iestāde ir izvirzījusi attiecībā uz valsts drošību un attiecībā uz atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtā lēmuma likumību, efektīva pārbaude tiesā, gan arī, otrkārt, tādas šīs pārbaudes metodes un noteikumi kā iepriekšējā punktā minētie.

59 Atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtā lēmuma likumības pārbaudes tiesā, kas paredzēta tās 31. pantā, kontekstā dalībvalstīm ir jāparedz noteikumi, kas ļautu tiesai, kurai jāveic šī minētā lēmuma likumības pārbaude, ņemt vērā gan visus apsvērumus, gan arī uz to attiecināmos pierādījumus, pamatojoties uz kuriem ir pieņemts minētais lēmums.

60 Saistībā ar prasībām, kurām ir jāatbilst to iemeslu esamības un pamatotības, kurus kompetentā valsts iestāde ir izvirzījusi attiecībā uz attiecīgās dalībvalsts drošību, pārbaudei tiesā, ir nepieciešams, lai tiesai tiktu uzticēts pārbaudīt, vai šiem iemesliem ir pretrunā tādu apsvērumu precīza un plaša, kā arī attiecīgo pierādījumu, ar kuriem ir pamatots attiecīgais lēmums, izpaušana.

61 Tādējādi kompetentajai valsts iestādei ir pienākums saskaņā ar tās valsts procesuālajiem noteikumiem iesniegt pierādījumu tam, ka, precīzi un plaši informējot attiecīgo personu par apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtais lēmums, kā arī par uz to attiecināmajiem pierādījumiem, patiesi tiktu apdraudēta valsts drošība (pēc analoģijas skat. 2009. gada 15. decembra spriedumu lietā C-284/05 Komisija/Somija, Krājums, I-11705. lpp., 47. un 49. punkts). No tā izriet, ka nepastāv prezumpcija par to, ka valsts iestādes izvirzītie iemesli pastāv un ka tie ir pamatoti.

62 Šajā ziņā piekritīgajai valsts tiesai ir jāveic visu kompetentās valsts iestādes izvirzīto tiesisko un faktisko apstākļu neatkarīga pārbaude un tai atbilstoši valsts procesuālajiem noteikumiem ir jāizvērtē, vai valsts drošībai nav pretrunā šāda informācijas sniegšana.

63 Ja minētā tiesa secina, ka valsts drošībai nav pretrunā tas, ka attiecīgā persona tiek precīzi un plaši informēta par apsvērumiem, ar kuriem ir pamatots atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtais lēmums par ieceļošanas atteikumu, tā kompetentajai valsts iestādei dod iespēju informēt attiecīgo personu par trūkstošajiem apsvērumiem un pierādījumiem. Ja šī iestāde neļauj sniegt šādu informāciju, tiesa pārbauda šāda lēmuma likumību, vienīgi pamatojoties uz tai paziņotajiem apsvērumiem un pierādījumiem.

64 Turpretī, ja izrādās, ka valsts drošībai patiesi ir pretrunā minēto apsvērumu izpaušana attiecīgajai personai, tad, ņemot vērā šī sprieduma 51., 52. un 57. punktā minēto, ir jāveic atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtā lēmuma šīs direktīvas 31. panta 1. punktā paredzētā likumības pārbaude tiesā tāda procesa ietvaros, kurā atbilstoši tiek līdzsvarotas no valsts drošības un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā izrietošās prasības, vienlaikus pieļaujot iespējamo iejaukšanos šo tiesību īstenošanā tikai tad, ja tas patiešām ir nepieciešams.

65 Šajā ziņā, pirmkārt, ņemot vērā nepieciešamību ievērot Hartas 47. pantu, minētajam procesam pēc iespējas plašākā mērā ir jānodrošina sacīkstes principa ievērošana, lai attiecīgā persona varētu apstrīdēt pamatojumu, uz kuru ir balstīts attiecīgais lēmums, kā arī iesniegt apsvērumus par pierādījumiem, kas attiecas uz lēmumu, un tādējādi lietderīgi izmantot savus aizstāvības līdzekļus. It īpaši attiecīgā persona katrā ziņā ir jāinformē par pamatojuma, uz kuru ir balstīts atbilstoši Direktīvas 2004/38 27. pantam pieņemtais lēmums par ieceļošanas atteikumu, būtību, jo nepieciešamā valsts drošības aizsardzība nevar atņemt attiecīgajai personai tās tiesības tikt uzklausītai un tādējādi padarīt tās tiesības uz pārsūdzību, kas paredzētas šīs direktīvas 31. pantā, par neefektīvām.

66 Otrkārt, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un nepieciešamības nodrošināt attiecīgās dalībvalsts drošību līdzsvarošana, uz ko balstās iepriekšējā punktā minētais secinājums, nav tādā pat veidā piemērojama pierādījumiem, uz kuriem ir balstīts piekritīgajā valsts tiesā iesniegtais pamatojums. Faktiski dažos gadījumos šādu pierādījumu izpaušana var tieši un konkrēti kaitēt valsts drošībai, jo tā it īpaši var apdraudēt personu dzīvību, veselību vai brīvību vai atklāt valsts drošības iestāžu specifiski izmantotās izmeklēšanas metodes un tādējādi traucēt vai pat kavēt šo iestāžu uzdevumu veikšanu nākotnē.

67 Šādā kontekstā piekritīgajai valsts tiesai ir jāizvērtē, pirmkārt, vai un kādā mērā prasītāja tiesību uz aizstāvību ierobežojumi, kas it īpaši izriet no tā, ka nav izpausti pierādījumi un precīzi un plaši apsvērumi, uz kuriem ir balstīts atbilstoši minētajam 27. pantam pieņemtais lēmums, var ietekmēt konfidenciālo pierādījumu pierādījuma spēku.

68 Šādos apstākļos piekritīgajai valsts tiesai, pirmkārt, ir jānodrošina, ka attiecīgā persona tiek informēta par pamatojuma, uz kuru balstīts attiecīgais lēmums, būtību, pienācīgi ievērojot nepieciešamo pierādījumu konfidencialitāti, un, otrkārt, atbilstoši valsts tiesībām jāizdara secinājumi attiecībā uz iespējamo šī pienākuma informēt neievērošanu.

69 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punkts un 31. pants, skatot tos kopsakarā ar Hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem piekritīgajai valsts tiesai ir jānodrošina, lai kompetentā valsts iestāde varētu precīzi un plaši neizpaust attiecīgajai personai apsvērumus, ar kuriem ir pamatots atbilstoši šīs direktīvas 27. pantam pieņemtais lēmums, kā arī uz to attiecināmos pierādījumus tikai tad, ja tas patiešām ir nepieciešams, un lai attiecīgā persona katrā ziņā tiktu informēta par minētā pamatojuma būtību, pienācīgi ievērojot nepieciešamo pierādījumu konfidencialitāti.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 30. panta 2. punkts un 31. pants, skatot tos kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem piekritīgajai valsts tiesai ir jānodrošina, lai kompetentā valsts iestāde varētu precīzi un plaši neizpaust attiecīgajai personai apsvērumus, ar kuriem ir pamatots atbilstoši šīs direktīvas 27. pantam pieņemtais lēmums, kā arī uz to attiecināmos pierādījumus tikai tad, ja tas patiešām ir nepieciešams, un lai attiecīgā persona katrā ziņā tiktu informēta par minētā pamatojuma būtību, pienācīgi ievērojot nepieciešamo pierādījumu konfidencialitāti.

[Paraksti]